

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Cercyrio. 231.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

ζειτονίους χαρέσθαι ἐνώσιν, καὶ κοι-
νωνίους ἡμᾶς τῆς αὐτῆς ποιεῖν βασι-
λεῖσα.

Ερμίνωνόμητι. σλ.

επι.

Γέραφας δηλωθῆναι σοι δίπλα
τινῶν ὁδῶν τοῦ θεογνόντος πάντας πι-
κούσεν ποιῶσαι, κινδυνούς αρχαλέον
ὑπέμενε, καὶ τούτη ἐξέλεπτο αὐτὸν τὸν
συμπλημάτων ἡ τροφήσις. ἐπειδὴ,
φημί, ὃ χαρεῖθεος ἐξ ἀδικίας θυσίας,
καὶ ὃ τροφούσται πίβειν λαβᾷει. ὃ
γάρ πᾶς ὁ βελόμνος εὖ ποιεῖ, αλλ' ὃ
ἀξίως θεοῦ καὶ κτιστόμνος, καὶ ἵπα-
γειλάμνος τῶν θυσίας.

Τῷ αὐτῷ. σλ.

Ἐπειδὴ πάρεμπτον τῆς πονηρίστεως
εἰς ἄγνοος γενεθλίου, λόδι ὅπιον Κάινον
δῶρα τροφούσηγε, καὶ πάπαρχει τὸν
γεννημάτων τὰ δῶρα. ἀλλὰ τῇ συχρό-
τηπόθεος τῆς γνώμων τροφούσην, εἰπεῖν
αὐτὸν μὴν οὐχ ἔωσει, τὰ δὲ δῶρα
αὐτῷ ὃ τροφούσητο. καὶ τοι τὸν τρο-
φίστεως τροφούμαθέντα.

Κερκυραῖ. σλ.

Ταῦταν ταντόλμοις καὶ θεραπεῖσι γνά-
μοις κινδυνοῖς καὶ φόβοις δινεκεῖσι ἀκο-
λυθεῖσι, ταῦτα δὲ τραβέστι καὶ ἡμέραις
ἐπιμονοῖς καὶ πιμένῃ καὶ εὐτολμίᾳ. ἐ-
ποιῶν μὴ τὸν ὄρθην τὸν τραγυμάτων
ἀνοίξει Εἰρηνίσταν κρίσιν, τῆς κρείτιο-
νος μοίρας γενεῖ, καὶ φέρειν τῆς κρείτιος.

Σιλεσίων Ἀποστόλῳ. λβ.

Καλὸν μὲν τὸ τρέψαντα κινδυνόν εἶσθαι
τὸν τὸν ὄσφιδα, καὶ θεῶν Διόνυσον εἴ-
σθαι, καὶ βάλλειν τὰς ἐρυτίας φά-
λαγξας πίτει. ἀλλὰ μὴ ῥαθυμοῦτες
καὶ ἐχθροῖς καὶ πολεμίοις ὑπκεῖσθαι,
ἐπειδὴ εἰς τὸν τροφόν λθορόν ἀβελάσεις,
ἔστε μηδὲ καυρὸν ἐχειν θεῶν οὐεπενψεῖς,

bis coniunctionem cum Deo conciliat,
nōsque regni ipsius confortes ac participes
reddit.

Hermino Comiti. 229.

Petijsti per literas, vt tibi declararem
quam ob caussam cū quidam ea mente
venisset, vt de pauperibus bene mereretur,
graue discrimen subiit, nec eum animi in-
stitutum ex aduersis casibus eripuit. Quo-
niam, inquam, Deus victimis iniqua ratione
partis minimè delectatur, nec adulterina dona admittit. Neque enim quis-
quis vult, benignè facit: verūm is demum,
qui vt Deo dignum est, sacrificium & ac-
quisiuit, & promisit.

Eidem. 230.

Quandoquidem à me quæsisti, vt re-
sponsūl meū literarū sacramētū testi-
monio confirmarem, illud scito, quod
Cain & dona obtulit, & eorum, quæ enata
fuerant, primitias. Verūm Deus animi ip-
sitis improbitatem perspiciens, ad eum o-
culos minimè coniecit: nec ipsius munera
suscepit, quamvis etiam alioqui ex volun-
tate atque animi instituto oblata.

Genes.

Cercyrio. 231.

Audaces ad omnia & temerarios ani-
mos, pericula & perpetui terrores comi-
tantur: lenes contrā & mansuetos, laudes
& honores, ac præfidentia. Quamobrem,
nisi rectum de rebus iudicium amentia
perdidisti, scelerata parte missa facta, ad
meliorem te adiunge.

Synesio Episcopo. 232.

Pxclarum atque commodum est ante
oborta pericula lumbos præcinctos habe-
re, Deoque administram operam præbere,
atque aduersarias copias fide fundere ac
profligare, non autem segnitie atque igna-
uia torpentes, inimicorum & hostium te-
lis patere. Quandoquidem ed imprudens
H. ij